

Divendres 14 de durant l'any

Text de l'Evangeli (Mt 10,16-23): En aquell temps, Jesús digué als seus apòstols: «Mireu, jo us envio com ovelles enmig de llops: sigueu astuts com les serps i innocents com els coloms. Aneu alerta amb la gent: per causa meva us portaran als tribunals i us assotaran a les sinagogues, i us conduiran davant els governadors i els reis perquè doneu testimoni davant d'ells i davant els pagans. Quan us hi portin no us preocupeu del que haureu de dir ni de com parlareu: en aquell moment direu allò que us serà inspirat, perquè no sereu vosaltres qui parlareu, sinó que l'Esperit del vostre Pare parlarà per mitjà vostre.

»Un germà portarà a la mort el seu germà, i un pare, el seu fill; els fills es rebel·laran contra els pares i els mataran. Tothom us odiarà per causa del meu nom. Però el qui es mantindrà ferm fins a la fi se salvarà. Quan us persegueixin en una població, fugiu cap a una altra. Us asseguro que no acabareu de recórrer totes les poblacions d'Israel abans que vingui el Fill de l'home».

«Tothom us odiarà per causa del meu nom»

P. Josep LAPLANA OSB Monjo de Montserrat

(Montserrat, Barcelona, Espanya)

Avui, l'Evangeli remarca les dificultats i les contradiccions que el cristià haurà de patir per causa de Crist i del seu Evangeli, i com haurà de resistir i perseverar fins al final. Jesús ens va prometre: «Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món» (Mt 28,20); però no ha promès als seus un camí fàcil, tot al contrari, els digué: «Tothom us odiarà per causa del meu nom» (Mt 10,22).

L'Església i el món són dues realitats de “difícil” convivència. El món, que l'Església ha de convertir a Jesucrist, no és una realitat neutra, com si fos cera verge que

solament espera el segell que li doni forma. Això hauria estat així només si no hi hagués hagut una història de pecat entre la creació de l'home i la seva redempció. El món, com a estructura apartada de Déu, obeeix un altre senyor, que l'Evangeli de sant Joan anomena “el senyor d'aquest món”, l'enemic de l'ànima, al qual el cristià ha fet jurament —el dia del seu baptisme— de desobeir, de plantar-li cara, per pertànyer solament al Senyor i a la Mare Església que l'ha engendrat en Jesucrist.

Però el batejat continua vivint en aquest món i no en un altre, no renuncia a la ciutadania d'aquest món ni li nega la seva honesta aportació per sostenir-lo i per millorar-lo; els deures de ciutadania cívica són també deures cristians; pagar els impostos és un deure de justícia per al cristià. Jesús va dir que els seus seguidors som en el món, però no som del món (cf. Jn 17,14-15). No pertanyem al món incondicionalment, només pertanyem del tot a Jesucrist i a l'Església, veritable pàtria espiritual, que és aquí a la terra i que traspassa la barrera de l'espai i del temps per desembarcar-nos a la pàtria definitiva del cel.

Aquesta doble ciutadania topa indefectiblement amb les forces de pecat i de domini que mouen els mecanismes mundans. Repassant la història de l'Església, Newman deia que «la persecució és la marca de l'Església i potser la més duradora de totes».